

trippede afsted med forfjamsket og ulykkelig Mine som en pryglet Hund.

„Nu synes jeg, vi skal gaa,“ sagde hun. „Den Sladder faar jo ingen Ende. Og hvad si'er I til Tyge? Har I kendt Mage?“

„Tyge holder af at høre sig selv tale,“ sagde Instrumentmageren med et Udtryk af højsindet Overbærenhed.

„Jeg finder, det er noget af det frækkeste! At lave offentlig Skandale ved sin egen Fars Begravelse! Provsten var fnysende. Jeg er sikker paa, at han gør Indberetning, og saa bliver det ingen billig Fornøjelse for den gode Tyge. Men saa skal han naturligvis igen gøres til Martyr. Det er den gamle Historie.“

Fru Katrines Mand vovede sig frem med en spagfærdig Indvending.

„Du har naturligvis ganske Ret. Det var højst urigtigt af din Broder, og det *kan* faa ubehagelige Følger for ham, dersom der bliver rørt ved Sagen. Men paa den anden Side, lille Katrine, hvad din Broder sagde, var jo baade smukt og følt —.“

„Snak! Det er jo slet ikke det, vi taler om. Du vil vel ikke nægte, at det tilkom Kresten som den ældste at takke paa Familjens Vegne. Men Tyge skal altid stille sig frem og gøre sig vigtig. Det er hele Forklaringen.“

„Hys, Katrine! Tal ikke saa højt!“

„Lad mig være! Jeg er lige glad! ... Og nu gaar vi. Saa kan I andre gøre, hvad I vil.“

Hun tog sin Mand under Armen og styrede bort med et majestætisk Brus af den sorte Silkekjole.

„Katrine har i Grunden Ret. Der er jo ikke noget at vente paa,“ sagde Instrumentmageren. „Skal vi gaa?“

Skolelærerens tunge, urofyldte Øjne havde igen stjaalet sig over til Gruppen omkring Tyge. Han tog dem nu hastig til sig og sagde med et Suk, som om han værgede sig mod en Fristelse:

„Ja, Kresten! Lad os komme herfra!“